

линията на развърнатитѣ ескадрони, задѣтѣхъ следватъ други, сгъстени Ако има нѣщо особено, то иде вече отъ темперамента на хората, отъ традиционнитѣ привички, които не могатъ да се обуздаятъ отъ никакви правила и устави. Единъ единственъ законъ остава: главоломно и свѣткавично нахвърляне, лудо и бѣсно препускане, нечовѣшката яростъ, която забравя опасноститѣ, опиянението, което не вижда прѣчкитѣ, нито иска да знае за тѣхъ. Наистина, това сж живи и стремителни потоци, които се спускатъ и разливатъ като сжщинска лава.

Казацитѣ природно сж добри ездачи. Тѣ нѣматъ обичая да подрѣзватъ гривитѣ и опашкитѣ на конетѣ си. Инакъ упоението отъ лудото препускане не би било пълно, ако силнитѣ имъ коне, бързи като самия вѣтъръ, не разпуснатъ широко гжститѣ си гриви и опашки. „Хвостъ по вѣтру распустивъ“, — самодоволно си спомняше и Рибаленко. Приведени на седлата, почти легнали върху шиитѣ на конетѣ си, насочили пикитѣ напредъ, хвърчащи изъ равното поле — така идѣха тѣ. Фигуритѣ се виждаха ясно, редицата се удължаваше и растѣше.

Изминали бѣха, и то много скоро, почти половината разстояние. Но сега ги посрещна смъртоносната стрелба на пушки, картечници и топове. Линията се разкъса на много мѣста,